

Luku 6 Alexilla oli omituinen tunne, jota Alex ei ennen ollut tuntenut, joka kuitenkin kehotti Alexia menemään temppeleihin, jossa oli tällä kertaa yllättävän paljon aivan tuntemattomia hahmoja. Annien ja Enden Alex kyllä tunnisti. "Mitä tämä nyt on?" "Saat lähteä Enden kanssa erään henkilön luokse." "Miten minä voin lähteä noutajan kanssa saman henkilön luokse? eikö siinä tule ristiriitainen tilanne?" Annie hymyili Alexille. "Et mene suojelijana vaan noutajana." "Noutajana?" "Niin ja tämä on ensimmäinen tehtäväsi noutajana." "Niin mutta..." "Ei huolta, kyllä sinä onnistut." "Niin, mutta entä henkilö? En saanut minkäänlaista tietoa millaisesta tehtävästä on kyse." "Ende voi kertoa siitä asiasta hieman tarkemmin." Alex kääntyi nyt Enden puoleen, joka aloitti. "Niin kyseessä on hieman yli kolmekymppinen huumeiden käyttäjä, joka on velkaantunut korviaan myöten. Kuitatakseen velkansa henkilö on myynyt sielunsa, auttaakseen perhettään. Henkilö on selvinnyt parista yliannoksesta suojelijan toimesta." Alex katseli kaksikko hetken. "Minun on siis noudettava hänet." "Juuri niin, mutta ei huolta, minä olen taustalla, joten mennäänkö" tuumasi Ende Ei aikaakaan, kun kaksikko katseli sängyn päällä kieriskelevää nuorta miestä. "Tyypillisiä vieroitusoireita. Totesi Ende Alex nyökkäsi. "Entä hänen perheensä?" "Kaksi pientä lasta ja rakastava vaimo. Klaus on kyllä yrittänyt olla erossa aineista ja huolehtia perheestään, mutta ei ollut onnistunut. Joten nyt on sinun vuorosi." "Mutta enhän minä osaa..." "Osaat kyllä luota itseesi." Totesi Ende ja siirtyi hieman sivummalle. Alex puolestaan siirtyi Klausin vierelle ja laski sitten kätensä miehen kylmän nihkeälle otsalle, Klaus vavahti rajusti ja jäi tuijottamaan silmät kauhusta laajentuneina. "Kuka, mitä, mikä, hitto sinä oikein olet?" "Rauhoitu, ei mitään hätää, minä olen sinun vierelläsi. Mitä tulee siihen, kuka olen? niin sisimmässä taidat tietää, kuka olen ja millä asialla olen" Klaus nielaisi syvään. "Tä...tä...tänäänkö se tapahtuu?" "Tänään, tarkemmin tänä iltana." "Tuota, saanko tavata vielä vaimoni ja lapseni?" Alex vilkaisi Endeä, joka nyökkäsi hieman. "Voit käydä jättämässä heille hyvästit." Klaus koitti siistiä hieman itseään ennen kuin meni olohuoneeseen, jossa muut tekivät arkisia askareita. "Olisit pysynyt vuoteessa, kun olet kalpea kuin haamu." Parahti Julia Klausin vaimo "Kuuntele, tiedän, olen ollut helvetin huono perheenpää, mutta kuuntele edes tämän yhden ja ainoan kerran, minun on mentävä hoitamaan eräs asia." "Kyllä minä tiedän sinun asiiasi, menet ostamaan ainetta itsellesi, tuhoat itsesi ja meidät!" "Ei! En mene, kuuntele, tämä on teidän parhaaksi." "Painu helvettiin siitä! Katoa pois minun ja lastemme elämästä lopullisesti!" Julian suhtautuminen asiaan hämmensi miestä, eikä tämä osannut sanoa mitään. Lapset oli menneet pöydän alle piiloon, josta Klaus kävi poimimassa syliin. "Muistakaa, isä rakastaa teitä aina." Alex oli seurannut tapahtumien kulkua hieman sivummalta, puuttui nyt asiaan. "Mennäänkö?" Klaus vilkaisi vielä kerran vaimoaan. "Mennään." Mies pukeutui nopeasti ja asteli saman tien ulos. "Tuota miten minä?" "Nopeasti ja kivuttomasti." "Entä minun perheeni? kuinka he..." "Perheesi pärjää kyllä." "Olisiko mitenkään ollut mahdollista saada vielä hieman lisää aikaa." "Ikävä kyllä, se ei onnistu, olet myynyt sielusi, ja nyt on koittanut maksun aika." Totesi Alex. Samalla hetkellä rähjäinen pakettiauto tuli miehen viereen ja Klaus kiskaistiin paketti autoon. Luku 7 Klaus ei tiennyt kuinka kauan matka kesti, kuten ei sitäkään mihin häntä vietiin, jonkin ajan kuluttua auto pysähtyi ruosteisen peltihallin edustalle ja Klaus kiskaistiin ulos autosta ja saatettiin peltihallin uumeniin. Hallin keskellä oli pyöreä arena ja ovaalin muotoinen pöytä sekä pöydän päällä puinen laatikko, joka oli lukolla varustettu. Kahta puolen areenaa oli katsomot, jotka pikkuhiljaa alkoivat täyttymään. "Mitä hittoa tämä oikein on?" Kysyi Klaus "Saat tietää sen aikanaan." Klaus talutettiin hallin poikki takahuoneeseen valmistautumaan. Saattajat saattoivat miehen pieneen huoneeseen, johon oli varattu valkoinen asu sekä injektiovälineet. Klaus vaipui lattialle istumaan, pidellen päätä. Samalla omituinen tunne valtasi miehen uudelleen. Mitä hittoa tämä kaikki on? Olenko minä tulossa hulluksi?" "Kaikki hyvin, ei tarvitse

hätääntyä, sanoinhan olevani läsnä, sinun maallisen vaelluksesi loppuun asti.” Klaus vilkuili ympärilleen mutta ei nähnyt ketään. “kuka, mitä?” “Ota rauhallisesti, olen sinun saattajasi viimeisellä matkalla, ei tarvitse hätääntyä.” “Mitä minulle nyt tapahtuu?” Alex vilkaisi Endeä joka puisti nyt päätään. “Ikävä kyllä sitä en voi kertoa, voin vain kertoa, että maallinen loppusi on nopea ja kivuton” Tunteettoman tunteen vallassa Klaus puki itselleen sängyn päällä olleet vaatteet ja vihoviimeisenä kuusi senttiä leveän kangassuikaleen pään ympäri. Klaus kuunteli, kun jostain kauempaa kuului vaimeaa ääntä. Samalla hetkellä huoneen ovi avautui ja sisään astui valkoiseen asuun pukeutunut tarjoilija tuoden ateriala. “Hei mitä tämä oikein on?” Miehen kysyi saamatta kuitenkaan vastausta. Pienestä ikkunasta mies näki, kuinka päivä oli vaihtumassa iltaan. Äännet hallin puolella oli voimistuneet pikkuhiljaa, ja ei aikaakaan, kun hallin puolelta kuului selvä kuulutus. “Hyvä iltaa tervetuloa ruletti-iltaan, tänään meillä on kuusi paria kilpailemassa kuolemaa uhmaten!” Klaus vilkaisi rinnassa olevaa numeroa, joka oli kymmenen. Klaus vapisi kuin horkassa, tajutessaan numeron merkityksen rinnassa. Samalla hetkellä käytävän päässä ollut ovi avautui ja ensimmäinen pari noudettiin areenalle. “Kauanko minulla on elinaikaa?” “Puolitoista tuntia.” “Kuolema pelottaa minua, mitä minulle tapahtuu?” “Pelko on luonnollinen reaktio, Kuolemaa ei tarvitse pelätä, eikä sitä mitä tapahtuu kuoleman jälkeen, minä olen läsnä koko ajan. Maallisen elämän päättyessä saat vapauden ja pääset tuonpuoleiseen, kuten monet ennen sinua ja sinun jäl-keesi” Klaus vajosi lattialle nyyhkyttämään, samalla huoneeseen saapui Annie. “Miten täällä menee?” “Asiakas odottaa kohtalon täyttymistä.” “Milloin se tapahtuu?” “Reilun tunnin kuluttua.” Jostain hallin uumenista kuului ensin rumpujen pauhua ja sitten kajahti laukaus, joka sai lattialla nyyhkyttävän miehen vavahtamaan. Laukauksen jälkeen raivoisat suosionosoitukset vaimenivat ja tuli täysin hiljaista. Klaus mietti elettyä elämää, tietoisena siitä, että se oli päättymässä. Elämä oli antanut hänelle paljon, jos myös ottanut paljon. Murrosiän kynnyksellä, Klaus oli joutunut huonoon seuraan, seurauksena ajautuminen rikosten ja huumeiden täyttämään elämään. Lopullinen niitti oli velkaantuminen väärille ihmisille. Uudestaan alitajuntaan iskostui rumpujen pärinä ja kuuluttajan kuulutus seuraa-vasta parista. Yleisön mylvintä laimeni hieman, kunnes katsomoista kantautuva ääni täytti areenan, joka katkesi seuraavaan laukaukseen, joka kajahti kumisten takaisin areenan seinistä. Klaus katseli tarjotinta ja sen vieressä olevaa injektioruiskua. Klaus nousi lattialta ja poimi sitten ruiskeen tarjottimelta ja paljasti oikean käsivarren. Klaus tiesi kyllä mitä ruiskussa oli. Sen enempää miettimättä mies painoi ruiskun männän alas, vaipuen sitten uudelleen lattialle. Ajan ja paikan tietoisuus katosi tietoisuudesta, tilalle tuli tyhjä, tyyni rauhallinen tunne, millään ei ollut enää mitään merkitystä. Alex katsoi miehen vaipumista tahdottomaan tilaan. Klaus katseli kulunutta elämää kuin filminauhalla lasittunein silmin. “Tämäkö on minun loppuni?” “Ei aivan vielä, mutta hyvin pian.” “Oletko sinä minun seuranani loppuun asti?” “Olen, saatan sinut areenalle.” “Entä kun tämä paskaelämä on ohi, ollaanko minua vastassa kuoleman porteilla?” “Sinun ei tarvitse huolehtia siitä, eikä mistään muustakaan, sinua ollaan vastassa.” Reilu parikymmentä minuuttia myöhemmin huoneen ovi avattiin. “Aika on koittanut.” Totesi Alex “Nytkö?” “Niin, on aika mennä.” Saattajat saattoivat kahta puolen, kun Klaus askelsi saattajien keskellä kohti areenaa ja keskellä olevaa pöytää, rumpujen pauhu hukkuu katsojien mylvintään. Klaus istutettiin pöydän ääreen, toiselle puolelle asettui suurin piirtein saman ikäinen nainen. Pöydän pätyyn asettui tyylikkääseen frakkiin pukeutunut mieshenkilö valkoisine sormikkaineen. Kuuluttaja kuulutti viidennen parin kuoleman areenalle. Molemmilla oli tiukasti sidottu otsanauha pään ympäri. Pöydän päällä oli kaksi lanttia. Nainen kosketti toista kolikkoa, joka oli tyhjä, kolikko, joka jäi miehelle, oli merkitty, mikä merkitsi miehen aloitusta. Seuraavaksi seremoniamestari poimi lukitusta laatikosta Colt Pythonin, sekä

patruunan, asettaen sitten patruunan kaiken taiteen mukaan revolverin rullaan, pyöräyttäen rullaa voimakkaasti, aseesta kuului säännöllinen rullan naksutus. Tämän jälkeen seremoniamestari viritti aseensa ja pani sen miehen eteen. Klaus poimi vapisevin käsin ja kohotti sen oikealle puolelle päätä. Mies veti liipaisinta, kuului metallinen kilahdus iskurin osuessa tyhjiin patruunapesään. Kätet vavisten Klaus asetti aseensa pöydälle. Seremoniamestari pyöräytti uudelleen aseensa rullaa ja pani revolverin nyt naisen eteen. Sen kummemmin epäroimattua nainen otti aseensa ja veti liipaisinta, iskurin lyödessä jälleen tyhjää. Jälleen seremonia pyöräytti aseensa rullaa. Klaus nuolaisi huuliaan ja epäroimoi hetken, ottaen sitten aseensa pöydältä. Ase täräisi hetken, ennen kuin mies veti liipaisinta, yleisön mylvintä yltyi miltei anti kliimaksin asteelle. Seuraavassa hetkessä kuului terävä jyrähdys, jota Klaus ei enää kuulut. Tiukkaan sidottu vaate suikale piti aloillaan aivoja, jotka pursuivat ulos ampuma haavasta. Klaus Arnoldin maallinen vaellus oli päättynyt Groteskin irvokkaaseen näytelmään, miehen sielu leijui ovaali pöydän äärellä. "Tällaista tämä nyt on?" "Tällaista. sinun maallinen elämäsi oli tuossa hetkessä, tahdotko jäädä hetkeksi vai jatkammeko eteen päin?" Klaus katseli hetken pöydän äärellä roikkuvaa elotonta olomuotoaan, ampumahaavasta valui veristä aivomassaa lattialle. "Mennään vaan, ei kai tässä ole enää mitään?" "Eipä juuri, itse asiassa sinua odotetaan." "Entä vaimoni ja lapseni?" "Heillä ei ole mitään hätää, he pärjäävät kyllä." "Tuleeko tuonelan vene noutamaan minua?" "Siitä käytännöstä on luovuttu aikoja sitten, nykyisin maallisen ja tuonpuoleisen välillä on silta, jota pitkin kukin ajallaan käy." "Mitä minulle tapahtuu?" "Sama kuin meille kaikille, eli suuri neuvosto ottaa sinut vastaan." Samalla hetkellä Alexin ja Klauksen seuraan liittyi Annie ja Ende, jotka kumpikin tervehtivät uutta tulijaa. "Ihmettelet varmaan, kuinka nyt näet meidät, se johtuu siitä, että olet nyt yksi meistä, edellisessä elämässä et vielä ollut." "Keitä he ovat?" "Mentoreita Annie, joka toimii yleensä suojelijana ja Ende, joka puolestaan noutajana. Klaus katseli kolmikkoa epätietoisesti. "En oikein ymmärrä." "Ei mitään hätää, sinulla on aikaa kyllä oppia." "Mikä täällä tarkoittaa ikuisuutta, ja kiireen saat unohtaa, nimittäin sellaista käsitettä täällä ei tunneta." Klaus liihotti yhdessä kolmikön kanssa sillan toiselle puolelle. "Entä nyt sitten?" "Annie saattaa sinua tästä eteenpäin, minun osuuteni, oli tässä, mutta me kyllä näemme toisiamme." Klaus seurasi Annieta, Alexin jäädessä Enden kanssa aloilleen. "Miten pärjäsin?" "Oikein mainiosti, hieman enemmän itsevarmuutta ja hyvä tulee." "Entä nyt?" kysyi Alex Endeltä. Ende katsoi vihreätä niittyä. "Ajattelin käydä katsomassa perhettäni maallisessa elämässä. Entä sinä onko suunnitelmia?" "Mitä suunnitelmia täällä nyt voisi olla?" "Vaikka kuinka, se on itsestä kiinni." "Ai, oikeastaan minun tekisi mieli lähteä käymään jossain toisessa galaksissa, niin jos vaan onnistuu?" "Miksei muka onnistuisi, täällä tuonpuoleisessa kaikki on mahdollista. Joskus on ollut jopa työtehtäviä toisiin universumeihin." "Mitä niinkö?" "Niin." Luku 8 Sandie Nelson oli hieman päälle kahdenkymmenen, kun sai kuolemantuomion ryöstömurhasta, Odottaessaan tuomion täyttöönsä Sandie oli ehtinyt istua kaksikymmentäviisi vuotta. Viimein anomus asian uudelleen käsittelystä oli tullut hylättynä takaisin. Ainoa muistikuva lapsista ja perheestä oli kulunut valo-kuva, jota Sandie oli usein katsellut. Sandien huumeiden ja pillerien täyteinen elämä oli vaihtunut kristilliseen elämään vankeustuomion myötä. Kuluneet vuodet vankilassa oli olleet maanpäällistä helvettiä. Jossa jokainen päivä oli selviämistäistelua elämästä ja kuolemasta, raiskaukset sekä muut pahoinpitelyt ja kidutukset oli arkipäivää, joista myös Sandie oli saanut oman osan. Ainoa toivon lähde oli kerran kuussa tapahtuva pastorin tapaaminen. tätä taustaa vasten kuolemantuomio ja teloitus oli helpotus. Ajatus teloituksesta oli alkuun pelottanut, mutta kristillisen kääntymyksen myötä pelko oli vaihtunut sisäiseen rauhaan ja lunastukseen tehdyistä hirmutöistä, mitä Sandien kohdalla oli ollut aivan tarpeeksi, aina isän

surmaamisesta kuusitoista vuotiaasta alkaen, kun tämä oli käyttänyt Sandieta hyväksi ja maannut tämän väkisin. Tapauksen jälkeen Sandie oli joutunut pakenemaan kadulle, kunnes sitten eräänä iltana erään ryöstön yhteydessä Sandie oli surmannut paikan pitäjän, parin sadan dollarin takia. Virkavallan tultua paikalle Sandie oli antautunut. Vankilan johtaja oli selittänyt Sandielle tapahtumien kulun. Teloitus tapahtuisi sähkötuolilla tasan kello yhdeksäntoista. Paikalla olisi joukko Sandien uhrien omaisia katsomassa. Tasan kello kahdeksantoista kolmekymmentä Sandieta tultaisiin hakemaan sellistä, ja hänet saatettiin käytävää pitkin, jonka varrella oli Sandien uhrien omaiset, sekä toiset kuolemaan tuomitut vangit. Viimeinen ateria tarjoiltiin kello kuusitoista kolmekymmentä. Syödessään viimeistä ateriaa Sandien valtasi omituinen tunne, aivan kuin jokin olisi ollut hänen lähellään, tunne ei ollut kuitenkaan epämiellyttävä, vaan päinvastoin. Sandie rukoili mielessään, juuri siten, kuin Isä Leonardo oli opettanut. "Tiedän kuka olet ja miksi tulit, olet noutaja?" "Juuri niin, tiedät varmaan aikasi koittaneen." totesi Ende "Tiedän, minut teloitetaan sähkötuolissa." "Voit päättää maallisen vaelluksen luottavaisin mielin." Sandie katseli ympärille mutta mitään ei näkynyt, asia hämmensi suuresti. "Miksi en näe sinua?" "Siksi, että elät vielä maalista elämää, sen sijaan tiedät ja tunnet läsnäolon." "En ymmärrä?" "On asioita, joita kuolevaisen ei tarvitsekaan tietää." Sandie tuijotti tyhjyyteen, lasittunut ilme kasvoilla, lamaantuneena tulevasta. "Sinä tiedät syntini, joihin olen syyllistynyt, olen paatunut paha ihminen, joka saa ansionsa mukaan." "Ei ole olemassa pahuutta ilman hyvyyttä." "Voinko lunastaa kaikki ne synnit, joita olen tehnyt ja joihin olen syyllistynyt." "Teet sen aivan pian." Samalla hetkellä sellin ovi avautui ja sisään astui isä Leonardo yhdessä vankilan johtajan kanssa, mukanaan kaksi vartijaa. Isä Leonardo aloitti rukouksen hiljaisella muminalla, jota tuskin kukaan ulkopuolinen kuuli. Sandie tunsu uhrien omaisten vihan, pilkan ja nöyryytyksen sisällään. Ollen kuin eläin, jota kuljetettiin teurastettavaksi. Pitkän käytävän päässä oli ovi, jonka takana teloitus tapahtuisi. Sandie tunsu, kuinka hänen jalkansa oli kuin lyijypuntit ja kuinka eletty elämä vilisti ohi. Kelmeä valo valaisi huonetta, jonka keskellä oli istuin. Paksut kaapelit oli kytketty tuoliin, jotta lopputulos oli varma. Vartijat kiinnittivät Sandien tiukasti tuoliin paksuilla hihnoilla. Metallipanta kiinnitettiin päähän niin tiukasti, että osa ruueista painui Sandien päähän. Nilkkoihin ja jalkoihin kiinnitettiin omat rautapannat. Leonardon rukous voimistui sitä mukaa kun teloitus ajankohta lähestyi. Pimennysverhot avattiin, siten, että lasien takana oleva yleisö pääsi osalliseksi tästä brutaalia näytelmästä. Sandie tuijotti seinällä olevaa kelloa jonka viisarit kävi kohti maallisen elämän päättymistä. Tuskan hikipisarot valuivat pitkin Sandien kasvoja. Sekuntiviisarin nakutus oli julma ja säälimätön. Vankilan johtaja seiso i sähkökaapin edessä, pitäen kahvasta kiinni. Kellon tullessa tasan yhdeksäntoista johtaja Carl Murder käänsi vipua ja ensimmäinen sähköaalto sai Sandien vartalon kaarelle, eritteet valuivat lattialle, ja palaneen lihan haju täytti huoneen. Carl Murder käänsi vipua, jolloin Sandien vartalo palasi entiseen muotoon. Carl Murder ei tahtonut nopeaa lähtöä vaan pi-kemmin tahtoi pitkittää toimenpidettä, jota Sandien uhrien omaiset oli toivoneet. Tämän julman brutaalin lopuksi Carl Murder suoritti lopullisen teloituksen ja Sandie Nelsonin maallinen taival oli päättynyt. Jäljelle ei jäänyt muuta kuin pa-lanut ruumis ja palaneen lihan tuoksu. Teloitusta seuraamaan tullut yleisö osoitti suosiotaan brutaalille näytökselle. Sandien sielu oli siirtynyt tuon puoleiseen, jolloin myös Sandien läsnä ollut Ende tuli tietoiseksi. "Kuulevatko tai näkevätkö he meitä?" "Eivät, mutta me näemme, me olemme henkiä ja sieluja, ilman fyysistä olemusta." "Mitä tämän jälkeen?" "Menemme sillan yli tuonpuoleiseen." "Entä jos en tahdo, vaan tahdon palata?" "Se ei näissä olosuhteissa ole mahdollista." "Onko käynyt niin, että joku on tahtonut palata takaisin maalliseen elämään?" "On toki, ja jotkut on jopa saaneet lisää aikaa poikkeustapauksissa." "Hekö, jotka tulevat meitä vastaan?" "He juuri ja sellaiset, jotka

on kääntyneet ennen sillan puoltaväliä takaisin.” “Enkö minä siis voi?” “Sinun kohdallasi, ei ole tällaista oikeutta.” “Entä jos en tule sillan toiselle puolen vaan jään sillalle?” “Silloin jäät pimeyden valtakuntaan, varjojen maailmaan. Kadotukseen, jolloin sielusi ei saa rauhaa...joten jatkammeko?” “Jatketaan.” Luku 9 Alex ja Ende oli kumpikin saaneet kutsun suuren neuvoston luokse. Endelle se oli ties, kuinka mones kerta, sen sijaan Alexille ensimmäinen. “Miksi meidät on kutsuttu?” “Joissakin tapauksissa, toimimme yhteistyössä.” “Tarkoitat siis noutaja ja suojelija.” “Niin, ja usein silloin on kyse täydellisestä ajoituksesta.” “En ymmärrä?” “Tiedät varmaan, että kaikella on aina tietty tarkoitus, niin maallisessa kuin täällä henkimaailmassa.” Samaan aikaa Alex vaistosi omituista värinää, osittain se oli tuttua, mutta nyt siihen liittyi muutakin, jotakin mitä Alex ei ollut ennen kokenut. “Mitä tunsit?” kysyi Ende “Tunsin jotain, tunsin, että minulla on tehtävä, mutta tällä kertaa, siihen liittyy jotain muutakin, menetystä ja toivoa.” “Kaikki selviää aikanaan, mutta meidän on mentävä, sillä meitä odotetaan.” Alex vilkaisi Endeä hieman epäröiden. “Miksi minä en nyt saanut mitään tuntumaa tehtävästä?” “Saat sen kyllä aikanaan, luulen, että tällä kertaa on kyse kahden henkilön kohtalon yhtymisestä toisiinsa.” Samalla hetkellä temppeleihin tuli värikirjon spektri. Omituinen tunne valtasi Alexin ja Enden, pikkuhiljaa värisävyt muuttuivat harmoniseen väriin. värin ja omituisen väreilyn myötä molemmille selvisi tulevan toimeksiannon merkitys. Tehtävän selvittyä Ende poistui ja Alex, puolestaan omalle taholleen. Susanna Visterin aika oli kortilla, sen tiesi Susanna itse ja Susannan vanhemmat, jotka kävivät päivittäin katsomassa tyttöä. Susannan lähtölaskenta maallisesta maailmasta oli alkanut heti syntymän jälkeen. Susannan tykönä oli käynyt myös suojelija ja vuoroin noutaja. Toistaiseksi Susanna oli saanut jatkoaikaa, ollen kiinni hengityskoneessa. Lääkärien lausuntojen mukaan toivoa ei juurikaan ollut, sillä tytön sydämessä oli paha vaurio, että ainoastaan ihme ja uusi sydän saattoi pelastaa tytön. Susannan vanhemmat joutuisivat tekemään päätöksen siitä, pitääkö Susanna kiinni elintoimintoja ylläpitävässä koneessa vaiko päästää tyttö pois maallisesta elämästä. Samaan aikaan toisaalla Jill Vernon pakkasi viimeisiä tavaroita matkalaukkuun, edessä olisi ihana häämatka Arn Vernonin kanssa. Määränpääksi nuoripari oli valinnut Egyptin. Jillin isä Frank oli lupautunut viemään nuorenparin lentoken-tälle. Reilua tuntia myöhemmin Jill oli saanut viimein pakattua. “Onko sinulla, nyt kaikki varmasti mukana?” “On, on, älä turhaan murehdi, soitan sinulle, kun olemme päässeet lentokentälle ja viimeistään sitten, kun olemme perillä.” “Joko mennään ettei tule kiire?” “Kyllä me ehdimme.” Totesi Jill raahatessaan matkalaukkuja. Arn vilkaisi vaimoansa, joka säteili kilpaa auringon kanssa. Frank oli ajanut Audin oven eteen, nuorten kantaessa matkalaukkuja. “Kulta, sinä et saisi rasittaa itseäsi liikaa.” “Älä nyt siinä, ei minulla mitään hätää ole.” totesi Jill iloisesti. Viisitoista minuuttia myöhemmin kolmikko matkasi pitkin autobaanaa, kohti lentokenttää. Frank ajoi reipasta matka vauhtia, nopeusmittarin näyttäessä lähes kahtasataa. Aurinko helotti suoraan edestä ja aika ajoin Frankilla oli vaikeuksia nähdä auringon paistaessa suoraan silmiin. Edessä oleva mutka kääntyi loivasti vasempaan. Autoja vilisti molemmin puolin ohi hurjaa vauhtia. Sekunnin murto-osassa nuorenparin lomamatka katkesi traagisella tavalla, sillä Frank Vernonin ohjaama auto joutui ketjukolariin lähes kahdensadan kilometrin nopeudesta. Ohikiitävän sekunnin aikana Jill Vernonin maallinen elämä oli päättynyt. Samalla hetkellä Ende oli tullut tytön luokse. “Kuka sinä olet?” “Ende, noutajasi.” “Noutaja, olenko minä...” “Olet, maallinen elämäsi on päättynyt, fyysinen olomuotosi on tuossa.” “Entä Arn ja Frank?” “Heillä oli sama kohtalo.” Jill katseli vaaleaan kaapuun sonnustautunutta hahmoa. “Mitä nyt tapahtuu?” “Seuraat minua, sillä minä saatan sinua.” “Mutta kuinka, miten ihmeessä?” “Kaikella on oma tarkoituksensa, mutta nyt meillä ei ole aikaa jäädä tähän, sillä meidän on oltava sillan puolessa välissä.” “Sillan?” “Niin sillan, joka erottaa maallisen ja tuonpuoleisen

maailman.” Jill yritti vastustella mutta turhaan, sillä tuntematon voima kehotti seuraamaan Endeä. Samalla Jill huomasi seisovan huojuvan sillan puolella välin, jossa Jill kohtasi sairaala-asuun sonnustautuneen tummatukkaisen tytön, mukanaan toinen hahmo, jota Jill ei tunnistanut. Sairaala-asuinen tyttö kulki Jill Vernonin lävitse, jonka henki olomuoto vavahti rajusti.

Sairaalassa Susannan vanhemmat kuuntelivat vakavina Susannaa hoitavan lääkärin arvion tytön tilanteesta, käydyn keskustelun pohjalta Susanna Visterin vanhemmat oli joutuneet tekemään kipeän ja raskaan päätöksen. Päätökseen irrottaa Susanna elämää ylläpitävistä laitteista. Samalla, kun sairaalan johtavan lääkäri oli sammuttamassa konetta, niin Susannan sormi liikahti hieman. Kaikkien hämmästys oli melkoinen, sillä tämä oli vallan ennen kuulumatonta. Tuolissa istunut Paavo Vister nousi ylös ja tuli tytön sängyn viereen. Susannaa hoitava lääkäri Teuvo Leino keskeytti irti kytkentä toimenpiteen, samalla kun tämän kännykkä soi. “Niin, niin, mitä? onko se totta? Voitko soittaa minulle myöhemmin ja varmistaa tulokset, oikein hyvä juttu.” “Sain juuri tiedon kollegalta, jonka mukaan elinluovutus rekisteriin olisi tullut Susannalle, mahdollisesti sopiva elin. Täyttä varmuutta ei voida sanoa, ennen kuin tarkemmat kokeet valmistuvat. Mikäli sopivuus varmistuu, niin toimenpiteeseen voidaan ryhtyä heti kun saamme korvaavan elimen tänne.” “Kauanko siinä menee?” “Tällaisissa tapauksissa, mahdollisesti huomenna tai viimeistään seuraavana päivänä.” “Jumalalle ja suojelusenkelille, kiitos huokasi Susannan äiti Elise Viren.” “Selviääkö Susanna” Kysyi nyt puolestaan Paavo Vister “Tilanne on edelleen kriittinen, mutta edellytykset toipumiseen on. Me ilmoitam-me teille heti kun korvaava elin on saapunut meille.” Kolmikön poistuttua huoneesta Susannan ympäröi omituinen hohde. Kun Alex oli tullut huoneeseen, katsomaan tytön vointia. “Kuka sinä olet, oletko enkeli?” “Tavallaan, olen suojelusenkeli.” “Olenko minä kuollut?” “Et ole, etkä kuole vielä pitkään aikaan.” “Ei kannata yrittää, tiedän, minun lähtölaskenta on jo alkanut, sillä ilman korvaavaa elintä minulla ei ole mitään mahdollisuutta.” “Korvaava elin on jo matkalla tänne, toisekseen minun tehtäväni on valvoa, että sinun maallinen vaelluksesi jatkuu.” “Missä minä muuten oikein olen? Minun fyysinen olemus on tuossa, ja minä leijun irrallisena. Mitä tämä oikein on?” “Sinä olet tällä hetkellä henkien maailmassa, et ruumiissasi, näet ja koet asioita, joita et muuten tiedosta. Et pysty vaikuttamaan fyysisesti tapahtumiin, vaan ai-noastaan tarkkailemaan ulkopuolelta.” “Entä tämä silta?” “Tämä erottaa maallisen ja henkimaailman toisistaan.” “Entä sillan toinen puoli? Voinko mennä toiseen päähän?” Alex katsoi nyt Susannaa tiukasti. “Sinun ei tarvitse, eikä pidä tietää siitä mitään. Et myöskään saa mennä sillan toiselle puolen. Sen aika on paljon myöhemmin.” Nyt puolestaan Susanna katsoi Alexia. “Kuinka voit tietää tuon kaiken?” “Sanotaanko, että meillä henki olennoilla on tiettyjä taitoja ja luontaisuuksia.” “Voinko minä sitten nähdä tulevaisuuteen?” “Et vielä pitkään aikaan, sillä se edellyttää maallisen elämän päättymistä, sinä olet tällä hetkellä ikään kuin koeajalla ja palaat takaisin maalliseen elämään.” “Mutta miksi kaikki tämä?” “Se selviää aikanaan ja kaikella on oma tarkoitus.” Kaksikön seuraan liittyi nyt Ende. “Miten täällä?” “Asia on kunnossa. Ajoitus taisi osua nappiin?” Ende nyökkäsi hymyillen samalla. “Paremmiin ei olisi voinut osua.” “Kuka hän on?” Kysyi Susanna. “Ende, tapasit hänet hieman aiemmin.” Totesi nyt puolestaan Alex. “Onko hänkin suojelusenkeli?” “Joskus olen sitäkin.” vastasi Ende. Susanna katseli hetken kaksikkoa, samalla kun vaaleasävyinen utu haihtui pikkuhiljaa näkymättömiin. Luku 10 Alex ja Ende palasivat takaisin hyvin sujuneen tehtävän jälkeen. Ende vilkaisi Alexia, joka katseli vihreää niittyä. “Oli aika erikoinen juttu.” “Välillä tulee. Toisen menehtyminen on toisen pelastus.” “Miksi?” “Kaikella on jokin oma tarkoitus.” “Niinpä. Mitä ajattelit tehdä seuraavaksi?” kysyi Alex “Ajattelin käydä katsomassa entistä elämää, entä itse?” “Jos kävisi katsomassa sukulaisia.” “Haikailenko edelleen maalliseen elämään?” “En.

Maallisessa elämässä, minulla ei ollut yhtään mitään. Sen sijaan voisin käydä katsomassa, kuinka minun suojelemat henkilöt jakselevat, niin jos onnistuu?” “Tietenkin onnistuu, meillä on kaikki mahdollista. Oikeastaan voisin tulla mukaan. ”Totesi Ende Samalla hetkellä kaksikko oli Tim Lindelin kotona, jossa nautittiin lounasta koko perheen voimin. Cheri Lindell oli ollut murheen murtama, kun oli kuullut lentokoneen tippuneen, mikä oli vaihtunut iloon, heti sen jälkeen, kun Tim oli päässyt kentälle ja ilmoittanut myöhästyneen koneesta. Timin pelko vaimon suuttumuksesta oli turhaa, sillä Cheri, oli itkenyt onnellisena, kun oli käynyt niin. Cherin ilmoitus koneen tippumisesta oli hiljentänyt Timin, sillä oli onni onnettomuudessa, ettei taksi ollut ehtinyt kentälle ajoissa. Alex katseli perhettä, joka onnellisena touhusi yhdessä asioita. “Jumalan kiitos, kun myöhästyit, siitä koneesta rakas.” “Etkö sitten olekaan vihainen?” “En, en sitten vähääkään.” Totesi Cheri “Onko kiva, että iskä on kotona?” “No on!” hihkaisi Cherin tytär Maud. “Huomaatko Alex, joskus suojelijan työ on palkitsevaa, kun näkee kuinka voi antaa ja tuottaa iloa ja onnea jollekulle.” “Totta puhut.” totesi Alex Alex katseli Lindelin perheen touhua vielä hetken, kuinka Tim auttoi Cheriä, joka odotti perheen toista lasta, jonka laskettu aika oli muutaman viikon päästä. Ende puolestaan joutui poistumaan. “Minua odotetaan toisaalla, mutta sinä voit vielä jäädä hetkeksi.” Alex katseli kuinka, Tim oli korjannut astiat koneeseen, Cheri meni puolestaan huilaamaan. Maud oli kiinni Timin housunlahkeessa. Repien tätä leikkimään. Hyvillä mielin Alex seurasi kuin Cheri kiitti suojelusenkeliä, tapahtumien kulusta. Poistuen sitten paikalta.